

יותר MORE
THAN
ממספיק
ENOUGH

אוצר CURATOR
ירדן שטרן YARDEN STERN

ינון אביאור YINON AVIOR
נוגה אור-ים NOGA OR-YAM
דנה וינגרט DANA WEINGART
עודד יונס ODED YONES
שיר כהן SHIR COHEN
רגב אמרני REGEV AMRANI
פאינה גאורגייש פייגין FAINA GEORGIESH FEIGIN
לילה קלינגר LAYLA KLINGER

התקווה לשינוי כיוון נובעת תמיד מכך שאיננו יודעים לאן עשויות להוביל אותנו דרכים מסוימות: הסתכנות בסטייה מדרך הישר טומנת בחובה אפשרות לעתידים חדשים, ואלו עשויים להיות כרוכים בהליכה לאיבוד, באובדן דרך ואפילו בהפיכה לקוויר.¹

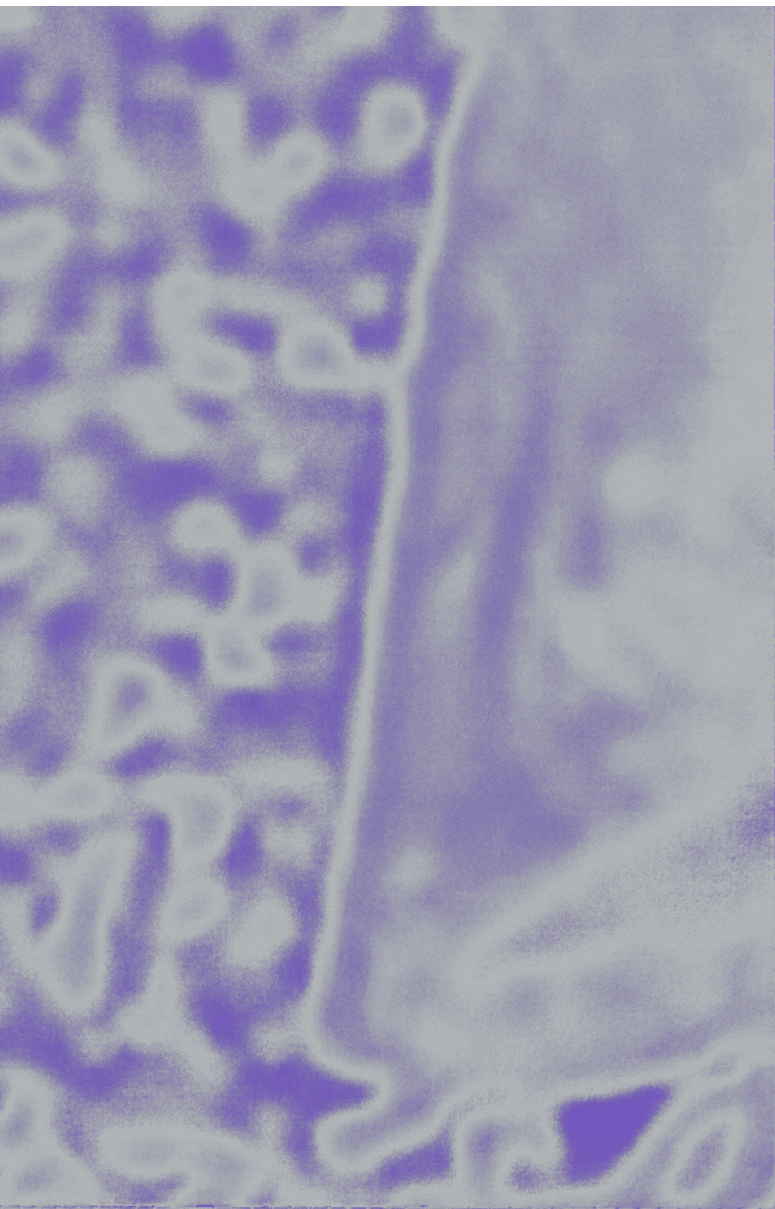
התערוכה "יותר ממספיק" מאגדת אמניות ואמנים ישראליות. ים המתגוררים בארץ ובחו"ל, שהמשותף לכולם הוא אימוץ נחרץ של נקודת מבט קווירית ושל גישה קווירית, המעזה להסתכן ולסטות מן הדרכים הידועות והמוכרות לטובת חקירה של עתידים חדשים אפשריים. אפשרויות אלה מושתתות בהכרח על פריצת גבולות, ומכאן החשיבות שבשילוב אמנים מקומיים ובינלאומיים, המייצגים תפישה שונה של אותה טענה פשוטה — כי הזהות הישראלית והזהות הקווירית אינן קטגוריות סותרות השוללות זו את זו, אלא קטגוריות העולות בקנה אחד ואף מתקיימות בהלימה זו עם זו. קוויריות היא חלק מהישראליות חרף התפישות ההטרונורמטיביות הרווחות בישראל בנוגע לביטחון, משפחה, התרבות וילודה. זהויות אלה מאפשרות תחושה מורכבת של העצמי והבנה ייחודית של המרחב ושל הימצאותנו בתוכו, בין שמדובר במרחב פרטי, קהילתי או לאומי. התערוכה מממשת את השאיפה להתקבץ ולייצר קהילה עם פרטים אחרים. ות המערערים על היחס האוקסימורוני-לכאורה שביסוד הזהות הקווירית-ישראלית, על הסתירה המהותית המובנית בין שני מרכיביה, ומרחיבות ללא הרף את הגבולות המגדירים מהי זהות.

שם התערוכה "יותר ממספיק" מעלה סתירה סמנטית. מצד אחד הוא מסמן דבר מה כמקובל ומעניק לו תוקף; מצד אחר הוא פוקד: "עצרו!". עבור סובייקטים קווירים — מי שנתפשים כעודפים, כאקסצנטריות, כסוטים או כעוכרות שלוה בהתנהגותם או בנטייתיהן — התקבלות על תנאי היא חוויה יומיומית. בד בבד, סובייקטים קווירים מודעים היטב לכך ש"יותר" ו"מספיק" קשורים יחדיו גם באופנים נוספים: כציוויים מנוגדים המסמנים גבול שיש לחצות או לפרוץ אותו; כמערך של יחסים מרחביים הממתינים להיחקר; וכאופק של אפשרויות הקורא תיגר על ההיגיון שבבסיס החשיבה הבינארית, הדיכוטומית.

התערוכה חוקרת מרחבים ציבוריים ופרטיים-אישיים ואת הגבולות המפרידים ביניהם מנקודת מבט קווירית במובהק. היא שואלת ובוחנת: מה קורה כשאנו סוטים מדרך הישר הצרה וחוקרים את שטרם נחקר? מה קורה כשהשוליים, מיקומם ההיסטורי של הקוויר ושל הדחוי, מוזמנים לאכלס את חלל הגלריה ולשנותו? מה ניתן ללמוד מהזמנת נקודות מבט הנתפשות כעודפות להגיב על העבר, ההווה והעתיד?

האמניות והאמנים בתערוכה "יותר ממספיק" — ינון אביאור, פאינה גאורגייש פייגיין, דנה וינגרט, עודד יונס, נגה אור-ים, שיר כהן, רגב עמרני ולילה קלינגר — מתערבים בחלל באמצעי מבע שונים ובמגוון טכניקות, לרבות פיסול, קרמיקה, מיצב, וידאו ואנימציה, ויוצרים מרחב של שונות והבדל, של פרשנות מחודשת ושל שיבוש. אף שהמחויבויות האסתטיות, ההיסטוריות והסוציו-פוליטיות שלהן נבדלות, הן חולקות גישה ורגישות, המאפשרות גיבוש של עצמיות מובחנת ושל קולקטיביות מבטיחה: כאלה שניתן לאבד בהן את הדרך, ללכת לאיבוד, ולהפוך לקוויר כדרך להיות ביחד.

1 Sara Ahmed, "Introduction: Find Your Way," in *Queer Phenomenology: Orientations, Objects, Others* (Durham & London: Duke UP, 2006), p. 21.

STILL STANDING: DANCING QUEEN DENMARK

Yinon Avior

עמידת דום: מלכות הריקודים דנמרק, 2023
טכניקה מעורבת והדפסות לייזר מצופות פלסטיק תפורות
Hand sewn plastic coated inkjet prints, mixed media
מיצב תלוי מקום
Site-Specific

Yinon Avior's photography distorts and alters the images he captures: he crops, cuts, sutures, and laminates his images to create a made-up, makeshift work of art, queer in its nature and its interpretations. In *Still Standing: Dancing Queen Denmark*, Avior has taken hundreds of images of bikers coming to a momentary halt, extending one foot to balance on the pavement. Pictured from ground level, behind the bikers, he focuses on this moment of tension, in which one seeks to find solid ground but is simultaneously preparing to depart—an allegory for the uncertainty of the migratory experience. The sewn-together images create a quilt-like aesthetic in an immersive installation, whose goal is not to be contained by a single wall but to “spread”, with all its connotations related to virality and queer history. Avior creates a link between the experience of migration and queer aesthetics, commenting on the ambiguity that accompanies departure and the efforts required to put oneself together again after a traumatic event.

הצילום של ינון אביאור קְעוּוֹת ומשנה את הדימויים שהוא לוכד: הוא חותך את התצלומים, גוזר, תופר ומצפה אותם בשכבת למינציה ליצירת עבודת אמנות מורכבת, בדויה ומאולתרת, קווירית בטבעה ובפרשנויותיה גם יחד. בעמידת דום: מלכות הריקודים דנמרק צילם אביאור מאות דימויים של רוכבי אופניים בעת בלימה רגעית, שולחים רגל אחת מטה בניסיון לייצב את עצמם על קצה המדרכה. אביאור מצלם מנקודת מבט נמוכה, מגובה הקרקע, מעמדה המצויה מאחורי הרוכבים, ומתמקד ברגע המתח שבו מבקשת רוכבת למצוא לה נקודת אחיזה יציבה בקרקע, ובד בבד כבר מתכוננת לעזיבה, ערוכה לזנק ולהמשיך בדרך — משל לאי-הוודאות שביסוד חוויית ההגירה. הדימויים התפורים זה לזה מייצרים אסתטיקה המעלה על הדעת שמיכת טלאים, במיצב אימריסיבי שאינו מבקש להיות מוכל בקיר אחד, אלא דווקא “להתפשט” — על מכלול הקונטציות שמעורר מושג זה, הנקשרות לווראליות ולהיסטוריה הקווירית. אביאור מחבר בין חוויית ההגירה לבין האסתטיקה הקווירית, ומצביע על השניות המלווה עזיבה ועל המאמצים הנדרשים כדי לשוב ולאחות את עצמך לאחר אירוע טראומטי.

The work was produced with the assistance of the Danish arts foundation

העבודה הופקה בסיוע משרד התרבות הדני

VALLEY OF PEACE

פאינה גאורגייש פייגין
נגה אור-ים

Faina Georgiesh Feigin
Noga Or-Yam

עמק השלום, 2023

אנימציה מצוירת ביד, ספסל עץ, עבודת סאונד

Hand-drawn animation, wooden bench, sound piece

68.3 × 70 cm

Faina Georgiesh Feigin and Noga Or-Yam, founding members of the BUSH Collective which promotes queer feminist art, are frequent collaborators. Together they create interventions inspired by specific sites, drawing out historical idiosyncrasies via the medium of animation. *Valley of Peace* is the result of in-depth research into that Israeli nature reserve that has been a subject of a relentless ongoing municipal battle, as well as the prophesied location for the war of Gog and Magog, the imagined beginning of the end of times. Made up of images taken from archival research, Feigin and Or-Yam create a hand-drawn animation, layers of paint brushed on top of found materials that echo the process of archeological excavation. Viewers are invited to watch the projected animation from a wooden bench, made for the gallery, evoking the precarious nature of the valley. The work is an ecofeminist engagement with the history, present, and future of the site: focusing on the relationship between land ownership and natural destruction, and how messianic fantasies serve as an ordering factor in their formation. Through their practice of reinterpretation, *Valley of Peace* troubles and blurs notions of authority and possession in favor of presentation and interrogation of the multiple, contradictory perspectives around the spaces we share.

פאינה גאורגייש פייגין ונגה אור-ים, ממייסדות קולקטיב בוש המקדם אמנות קווירית-פמיניסטית, מרבות לשתף פעולה וליצור יחד פעולות התערבות השואבות השראה מאתרים ספציפיים, תוך שהן מצביעות על אנומליות היסטוריות באמצעות מדיום האנימציה. העבודה עמק השלום נולדה מתוך מחקר מעמיק על מרחב זה – שמורת טבע מקומית באזור מגידו, העומדת במרכזו של מאבק מוניציפלי מתמשך ובלתי מתפשר, והאתר המשוער של מלחמת גוג ומגוג – ראשיתה המדומיינת של אחרית הימים. פייגין ואור-ים יוצרות אנימציה מצוירת ביד מדמיוניים שמקורם במחקר ארכיוני; שכבות צבע, המונחות על גבי חומרים מצויים, ומהדהדות את מהלכה של חפירה ארכאולוגית. הצופים מוזמנים לצפות באנימציה המוקרנת מספסל עץ שנבנה במיוחד עבור הגלריה, מושב המתייחס לטבעו הארעי והשברירי של עמק השלום. העבודה מגלמת עיסוק אקו-פמיניסטי בעבר, בהווה ובעתיד של האתר: היא מתמקדת ביחסים שבין בעלות על אדמה לבין הרס הטבע ובוחנת כיצד פנטזיות משיחיות תורמות ליצירת יחסים מורכבים אלה. בהמשך לעיסוקן בפרשנויות מחדשות, העבודה עמק השלום חוקרת, מאתגרת וממוססת מושגים של סמכות ושל בעלות לטובת הצגת נקודות המבט המרובות והסותרות בחללים שאנו חולקים.

Visual effects: Hanan Offner
Original score: Oded Geizhals
Video editing: Shir Newman
Voice: Einat Aronstein

אפקטים חזותיים: חנן אופנר
מוסיקה מקורית: עודד גייצהאלס
עריכת וידאו: שיר ניומן
קול: עינת ארונשטיין

We thank Neta Shapira for welcoming us into the story of the Valley of Peace.

תודה לנטע שפירא שפתח עבורנו צוהר לסיפורו של עמק השלום.

Dana Weingart

SHRINE

פולחן אם, 2023

קרמיקה והדפס

Ceramics and photo-transfers

מיצב תלוי מקום

Site-Specific

Playing with the tension between the presentation of the self and notions of truth, photographer Dana Weingart's work often features images of pinup models, family members, and self-portraits, manipulated to create matrilineages which are simultaneously archival and phantasmic. In *Ancestral Shrine*, she fuses her photographic experiments with the medium of ceramics: using photo-transfers, she imprints a personal archive of images—of the women in her family prior to their migration to Israel, alongside magazine glamor shots and edited selfies—onto clay vessels adapted from the natural, mythical shapes of sacred prehistoric architectures. The grainy reproductions make the assortment of images unify, emerging as a communal assembly of forms and a makeshift familiar structure. The images, themselves blurred, take part in a maneuver of historical blurring that questions the inherent sanctity of the traditional family through the adoption of a queer-feminist aesthetic and ethic that refuses the privileging of the biological.

הצלמת דנה וינגרט עוסקת במתח שבין הצגת העצמי לבין מושג האמת. עבודתה מציגה לעתים קרובות דימויים של דוגמניות אופנה, בני משפחה ודיוקנאות עצמיים, המטופלים ליצירת שושלות נשיות, ארכיוניות מומצאות ומתעתעות בעת ובעונה אחת. בפולחן אם היא ממזגת ניסיונות צילומיים עם המדיום הקרמי: באמצעות העברות צילומיות היא מטביעה בכלים קרמיים, שעיצובם שאוב מצורות מיתיות טבעיות של ארכיטקטורות פרה-היסטוריות, ארכיון דימויים אישי של הנשים במשפחה טרם הגירתן לישראל לצד תמונות סלפי ערוכות ותצלומי זוהר מגזיניים. הרפרודוקציות המגורענות מייצרות האחדה בין הדימויים השונים, והם מופיעים כמקבץ לכיד של צורות וכמבנה מוכר מזדמן. הדימויים, המטושטשים כשלעצמם, נוטלים חלק במהלך של טשטוש היסטורי, הקורא תיגר על קדושת המשפחתיות המסורתית באמצעות אימוץ אסתטיקה ואתיקה קווירית-פמיניסטית, המערעת את עליונות הביולוגי.

02 TO INFINITY
(AND BEYOND)

Oded Yones

הליכת ירח, 2023

גבס, נורות, לוחות פח גלי (איסקורית)
Plaster, LED lights, Galvanized tin
sheets (Iskoorit)

500 × 140 cm

אל האינסוף (ומעבר לו), 2023

לוחות פח גלי (איסקורית), עץ
Galvanized tin sheets (Iskoorit), wood

250 × 400 cm

Multimedia artist Oded Yones's site-specific works, two of which are featured in the exhibition, respond to his surroundings by constructing surreal environments that engage with myth and fantasy. *To Infinity (and Beyond)* blocks the entrance, breaking the straight line of entry to which we are so accustomed by demanding that viewers follow a narrow path before entering the gallery. The galvanized tin walls, usually found in construction sites, signify a work in perpetual progress, making the façade into the piece itself. In *Moonwalk*, Yones responds to an existing architectural flaw created over the years in the Artport building—a set of stairs leading nowhere, located in a hidden enclave of the gallery. He constructs a wall, and carves a door passage and a moon cutout in it, revealing the emanations of bright spotlights behind them. The passage, blocked with plaster rods, allows one to look inside but not pass through: a passage which in itself is futile as it leads to a dead end. Yones's absurdist aesthetic is inflected by a queer approach that forms a barrier between the viewer and nowhere, questioning the logic of mobility and drawing attention to the excesses of the capitalist values of productivity and efficiency in our everyday lives. In its impasse, *Moonwalk* is an artificial, unapproachable beauty and an invitation to be led astray.

עבודותיו תלויות-המקום של אמן המולטימדיה עודד יונס, ששתיים מהן מוצגות בתערוכה הנוכחית, מגיבות לסביבתו המיידית על ידי בניית סביבות סוריאליסטיות, העוסקות במיתוס ובפנטזיה. העבודה אל האינסוף (ומעבר לו) חוסמת את הכניסה לגלריה, שוברת את הקו הישר, שאנו כה מורגלים אליו במבואות כניסה למבנים, ותובעת מן הצופה לפסוע במסדרון צר על מנת להיכנס לגלריה. קירות הפח המגולוון (איסקורית), מראה שגרתי באתרי בנייה, מסמנים עבודה בתהליך אינסופי והופכים את המעטפת לעבודה עצמה. בהליכת ירח מגיב יונס לליקוי אדריכלי שנוצר במהלך השנים בבניין ארטפורט — גרם מדרגות שאינו מוביל לשום מקום, החבוי בגומחה עלומה בגלריה. הוא בונה קיר ופוער בו דלת מעבר וחיתוך בצורת ירח, החושפים מתוכם זרקורי אור בוהקים. הדלת, החסומה במוטות גבס, מאפשרת לצופה להתבונן פנימה, אך אינה מאפשרת מעבר — שהוא כשלעצמו חסר תוחלת, משום שגרם המדרגות מוביל למבוי סתום. האסתטיקה האבסורדית של יונס מושפעת מגישה קווירית, המייצרת חיץ בין הצופה לבין שומקום, קוראת תיגר על היגיון התנועה ומסבה תשומת לב לעודפות של ערכי היצרנות והיעילות הקפיטליסטיים בחיי היומיום שלנו. במבוי חסר המוצא שלה, הליכת ירח מגלמת יופי מלאכותי בלתי נגיש ומזמינה את הצופה ללכת שולל או ללכת לאיבוד.

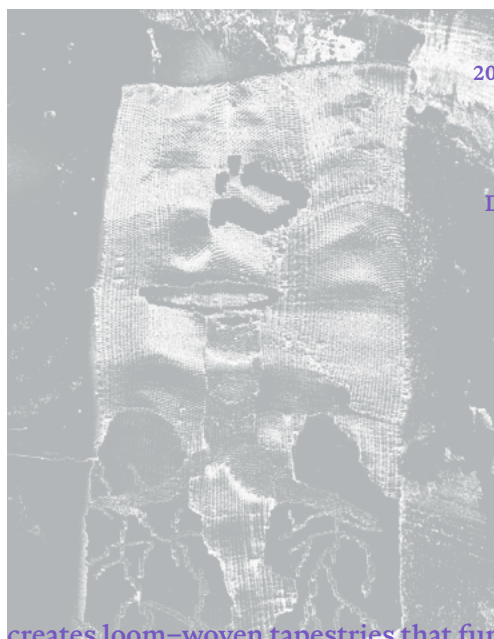
The project was produced
with the assistance of the
Yehoshua Rabinovich Tel Aviv
Foundation for the Arts

הפרוייקט הופק בסיוע קרן
רבינוביץ לאמנויות ת"א (ע"ר)

THE OPERATED JEW

Shir Cohen

היהודי המנותח, 2022–23

רקמה

Embroidery

מידות משתנות

Dimensions variable

Shir Cohen creates loom-woven tapestries that function as queer readings of various historical and cultural folktales. *The Operated Jew*, a series of narrative tapestry vignettes in various sizes, is inspired by Oskar Panizza's satirical novel of the same name from 1893. The story follows Itzig Faitel Stern, a Jewish medical student who vehemently tries to change his Jewish ways, manners, and bodily appearance in order to assimilate and become accepted by German society. As the tale progresses, Stern goes through medical and psychological changes—changing his voice, dialect, skin, and even blood. When he is finally found worthy of marrying an Aryan woman, he breaks down and physically falls apart. Cohen's choice of malleable material and erratic colors for the woven pieces, draws a connecting thread between this antisemitic artifact and the violent discourse surrounding transgender bodies today. Cohen doesn't attempt to moralize Panizza's story, but rather reinterprets the work through a trans lens, focusing on the overburdened site of transformation that is physical operation. A queer contribution to the contested histories of Jewish masculinity and its manifestations today, *The Operated Jew* centers on feelings of dehiscence, mismatch, and alienation—frequent leitmotifs in stories of transformation and acceptance.

שיר כהן יוצרת שטיחים ארוגים בנול, המתפקדים כקריאות קוויריות של אגדות עם היסטוריות ותרבותיות. העבודה היהודי המנותח — סדרה של ויניטות (vignettes), פיסות רקמה נרטיביות בגדלים שונים — שואבת השראה מנובלה סאטירית בשם זה מ-1893 מאת אוסקר פניצה (Panizza). הסיפור עוקב אחר איציק פאיטל שטרן, סטודנט יהודי לרפואה, העושה מאמצים בלתי נלאים לשנות את הליכותיו, את גינוניו ואת חזותו היהודית מתוך כמיהה להתערות ולהתקבל כחבר מן המניין בחברה הגרמנית. ככל שמתקדם הסיפור עובר שטרן סדרה של ניתוחים פלסטיים וטיפולים פסיכולוגיים: הוא משנה את קולו, את אופן דיבורו, את עורו ואפילו מחליף את דמו. כשהוא נמצא לבסוף ראוי לשאת אישה גרמנייה ממוצא ארי, הוא קורס, וגופו מתפרק לחתיכות. בחירתה של כהן בחומר גמיש ובצבעים בלתי צפויים ליצירות הארוגות מותחת חוט מקשר בין פריט אמנות אנטישמי זה לבין השיח האלים, המשמש ביחס לגוף הטרנסג'נדר כיום. כהן אינה מנסה לבקר את סיפורו של פניצה, אלא מפרשת את היצירה מחדש מבעד לעדשה טרנסית ומתמקדת באתר הטרנספורמציה האולטימטיבי — הניתוח הפיזי. העבודה היהודי המנותח מציעה פרספקטיבה קווירית להיסטוריה הסבוכה של הגבריות היהודית ולמופעיה העכשוויים. היא מתמקדת בתחושות הפיצול, חוסר ההתאמה וההזרה, המרבות להופיע כמוטיבים מרכזיים בסיפורי טרנספורמציה והתקבלות.

Regev Amrani

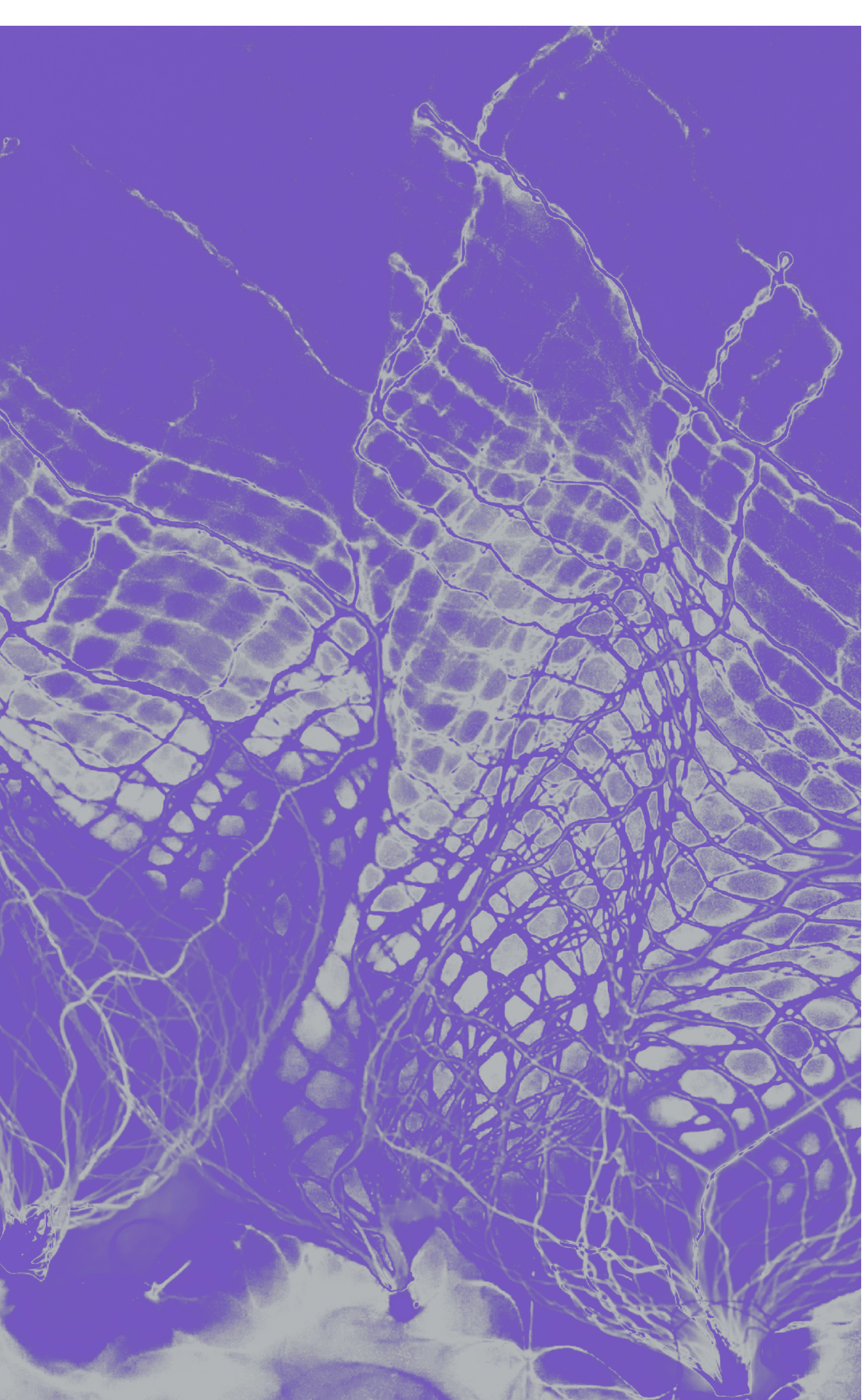
2023, U

תבנית אפוקסי, מתקן אופניים מפלדה, מיצב וידיאו
Epoxy mold, steel bike-rack, video installation

138 × 84 × 24 cm

Regev Amrani interrogates the relation between ideologies of masculinity, property, and public space through a sculptural installation. A stolen piece of public property, a rainbow-shaped bike rack is manipulated to look as though it has been ripped from the ground, floating curiously, slightly elevated above ground. Behind it hangs a rotated TV screen displaying an image of a phone in its center, and on the phone's screen is the Berlin metro—U—bahn—logo in the form of the letter U, set on fire and engulfed by flames, burning in a continuous loop. *U* plays with the shape of the letter as it appears in both objects in reverse, as well as with its sound, hailing audience members by pointing at “you”. He suspends the burnt phone midair, immersing it in resin within an empty street sign which displays the defunct item as a warning. Amrani indicates the tension between the public and the private, between repurposed and dysfunctional, by exploiting the dichotomous meanings of the objects he employs.

רגב עמרני חוקר את היחסים בין אידיאולוגיות של גבריות, קניין והמרחב הציבורי באמצעות מיצב פיסולי. מתקן אופניים בצורת פרסה או קשת — פיסה גנובה של רכוש ציבורי — מטופל כך שייראה כאילו נתלש בכוח מן האדמה, צף באופן מתמיה, מורם קלות מעל פני הקרקע. מאחוריו תלוי במצב אנכי מסך טלוויזיה, שבמרכזו דימוי של מכשיר טלפון נייד. על צג הטלפון נראה לוגו הרכבת התחתית של ברלין (ה-U-bahn), בדמות האות U, עולה בלהבות, בוער בלופ אינסופי: העבודה משתמשת הן בצורת האות האנגלית, המופיעה בשני האובייקטים במנחים הופכיים, והן במצלול שמה של האות, כשהיא קורצת לצופה בפנייה you (את.ה). הוא תולה את הטלפון השרוף באוויר, טובל אותו בשרף וממקמו בתוך שלט רחוב ריק המציג את הפריט התקול כאות אזהרה. עמרני מצביע על המתח בין הציבורי לפרטי, בין חפץ ששינה את ייעודו לבין חפץ בלתי מתפקד, באמצעות האיכות הדיכוטומית של האובייקטים המשמשים אותו.

Layla Klinger

חלל, 2023

סיבים אופטיים, חיישני אור, חיישני קול
Optical fibers, light sensors, sound sensors

180 × 100 × 100 cm

Lacemaker Layla Klinger infuses this ancient art practice with the use of new technological materials, here optical fibers, pushing the boundaries of what lace might be or become. Klinger focuses on the etymological roots of lace, *takhara* in Hebrew, which derives from the word meaning “hole” (*khora*) redefining this artform by positioning that which is absent as materially essential. The work *Khalal* invites one viewer at a time to enter a completely dark space, where s/he encounters a large, woven flower, hung in mid-air. The lacey blossom is made of optical fibers that light up in various programmed sequences, setting off sound sensors that react to light exposure, creating ambient, immersive music. As one is enclosed in the space and enveloped inside the flower, they are invited to touch and play, queering the boundary between subject and object. *Khalal* translates as both “space” and “fallen soldier”, thus inviting an ambiguous reading of meaning, as both the feminine association with the floral and a masculine, militaristic understanding of spatiality and presence are intertwined.

אמנית התחרה לילה קלינגר משלבת חומרים טכנולוגיים חדישים, במקרה זה סיבים אופטיים, בטכניקות תחרה מסורתיות, וכך מותחת את גבולות המדיום. קלינגר מתמקדת בשורש האטימולוגי של המילה “תחרה”, ח.נ.ר., ומגדירה מחדש צורת אמנות זו, כשהיא מציבה את ההיעדר — את החור — כחומר בסיסי ומהותי. העבודה חלל מזמינה צופה אחד בכל פעם להיכנס אל תוך חלל השרוי באפלה מוחלטת. שם מקבל את פניו פרח תחרה גדול-ממדים התלוי באוויר. התפרחת הרקומה עשויה מסיבים אופטיים, הנדלקים וכבים חליפות במקצבים מתוכנתים מראש. בהידלקם הם מפעילים חיישני קול, המגיבים לחשיפה לאור ומייצרים מוסיקה אימרסיבית, העוטפת את הצופה מכל עבר. הצופה, הסגורה בחלל ועטופה בתוך הפרח, מוזמנת לגעת ולמשש, ובכך לטשטש את הגבולות בין סובייקט לאובייקט ולשזור אותם יחדיו בנימה קווירית. הוראתה הכפולה של המילה “חלל” — המציינת הן מרחב או מקום ריק והן הרוג, ובעיקר חייל הרוג מלחמה — מזמינה קריאה דו-משמעית, האורגת יחדיו אסוציאציה נשית של פריחה ותפישה גברית-מיליטריסטית של מרחביות ושל נוכחות.

THE HOPE OF CHANGING DIRECTIONS IS THAT WE DON'T ALWAYS KNOW WHERE SOME PATHS MAY TAKE US: RISKING DEPARTURE FROM THE STRAIGHT AND NARROW MAKES NEW FUTURES POSSIBLE, WHICH MIGHT INVOLVE GOING ASTRAY, GETTING LOST, OR EVEN BECOMING QUEER. ¹

The exhibition “More than Enough” assembles a group of Israeli artists, residing in Israel and overseas, who are united by their powerful harnessing of a queer perspective and approach that emanate from a risky departure from known and familiar pathways in favor of an exploration of possible new futures. These possibilities are necessarily predicated upon boundary breaking, which makes the inclusion of both local and international artists crucial. They represent a different understanding of the same, simple claim: that Israeli identity and queer identity are not oppositional but rather commensurate; that queerness is a part of Israeliness despite Israel's heteronormative understandings of family, reproduction, and security. Moreover, these identifications make for a complex sense of self and a unique understanding of space and its occupation, be it private, communal, or national. The exhibition brings to fruition a wish to congregate and make community with others who challenge the mutually exclusive nature of a queer–Israeli identity, and continue to push the borders that shape and fix identity.

The title of the exhibition, “More than Enough”, introduces a semantic contradiction. On the one hand, it marks something as acceptable; on the other, it commands: “stop”. For queer subjects—those deemed excessive, eccentric, perverse, or troubling in their behavior or disposition—conditional acceptance is a highly common experience. But queer subjects also know that “More” and “Enough” are tied together in other ways, too: as conflicting imperatives that mark a boundary to breach; as a set of spatial relations awaiting exploration; and as a horizon of possibilities that challenges the logic of dichotomous and binary thinking.

Exploring public and personal spaces, and the boundaries that separate them, from a distinctly queer perspective, the exhibition inquires: What happens when we deviate from the straight, narrow path and investigate the underexplored? What happens when the sidelines, where the queer and outcast historically reside, are invited to inhabit and transform the gallery space? What may be learned by inviting perspectives considered excessive to comment on the past, present, and future?

The group of artists gathered in “More than Enough”—Regev Amrani, Yinon Avior, Shir Cohen, Faina Georgiesh Feigin, Layla Klinger, Noga Or–Yam, Dana Weingart, and Oded Yones—perform interventions in the space through various discourses and mediums, including sculpture, ceramics, installation, animation, and video art, to make space for difference, reinterpretation, and disruption. Their aesthetic, historical, and sociopolitical commitments are widely divergent, but they share an attitude and a sensibility that allow a distinctive kind of self and a promising kind of collectivity to emerge, one in which we go astray, get lost, and become queer as a way of coming together.

- 1 Sara Ahmed, “Introduction: Find Your Way,” in *Queer Phenomenology: Orientations, Objects, Others* (Durham & London: Duke UP, 2006), p. 21.

יותר ממספיק

אוצר: ירדן שטרן

28.12.23 — 2.3.24

אמנים משתתפים:

ינון אביאור, נגה אור"ים, דנה וינגרט, עודד יונס, שיר כהן, רגב עמרני, פאינה גאורגייש פייגין, לילה קלינגר

צוות ארטפורט:

מנהלת: ורדית גרוס
מנהלת תכנית הרזידנסי: יעל משה
מפיקת תערוכות ואירועים ועוזרת אוצרת:
נעמה הנמן

אחראית גלריה ומדיה חברתית: ניצן גאון
אחראי תחזוקה: בראנט קרטנר

עיצוב גרפי: נעמי גיגר (סטודיו 2), רז צור
יחסי ציבור: מירה אן בינרט יח"צ
תרגום לאנגלית ועברית: דריה קטובסקי
הקמה: ששי מזור, בראנט קרטנר

ארטפורט, מיסודה של הקרן המשפחתית על-שם תד אריסון, פועל ללא מטרת רווח לקידום ולטיפוח האמנות העכשווית בישראל. באמצעות כנסים, תערוכות, סדנאות מקצועיות לאמנים ותכנית הרזידנסי הבולטת בישראל, ארטפורט פועל להשמעת קולם של אמנים במרחב הציבורי ולקידום הקשרים בין אמנות לחברה.

הקרן המשפחתית על-שם תד אריסון:
ג'ייסון אריסון (יו"ר), רחלי כהן (מנכ"לית),
יפעת שמואלביץ (סמנכ"ל השקעות חברתיות),
קינן רבינו (סמנכ"ל מיזמי החזון)

ועדה מייעצת לארטפורט:
עידו בראל, אילן דה-פריס, סאלי הפטל נוה,
דנה יהלומי, מירה לפידות, דני מוג'ה

כל המידות בסנטימטרים, רוחב × גובה × עומק

תודות מיוחדות: התערוכה מוקדשת לזכרה של ננסי שניידר האיקונית ופורצת הדרך — אגדה של ממש, שסללה את הדרך לרבות אחרות. תודה.
ללוי פרומבאום על העזרה הבלתי נדלית, על האהבה ועל החוכמה; לפיה הפרטית שלי, ליאור גריידי, על העידוד והאמון; לצליל הופמן, יובל אברמי ועדן שרון על סבבי העריכה האינסופיים, על אורך הרוח והמסירות; לפרויקט ההיסטוריה הגאה החיפאית על הסיוע; לורדית גרוס, נעמה הנמן, יעל משה וניצן גאון על התמיכה הבלתי מסויגת. תודתי הכנה והעמוקה לכל אחת ואחד.

More than Enough

Curator: Yarden Stern

28.12.23 — 2.3.24

Participating Artists:

Yinon Avior, Noga Or-Yam, Dana Weingart, Oded Yones, Shir Cohen, Regev Amrani, Faina Georgiesh Feigin, Layla Klinger

Artport team:

Director: Vardit Gross

Residency program manager: Yael Moshe

Exhibition and event producer &

assistant curator: Naama Haneman

Gallery assistant & social media: Nitzan Gaon

Maintenance: Brent Cartner

Graphic design: Nomi Geiger (Gimel2), Raz Tzur

PR: Mira Ann Beinart PR

English & Hebrew translation: Daria Kassovsky

Construction: Sassi Mazor, Brent Cartner

Artport, founded by the Ted Arison Family Foundation, is a non-profit art organization fostering and promoting contemporary Israeli art. Through conferences, exhibitions, workshops, professional training, and Israel's leading visual arts residency, Artport advances artists and the connections between art and society.

The Ted Arison Family Foundation:

Jason Arison (Chairman), Rachel Cohen (CEO), Yifat Shmuelevitz (Social Investments CFO), Kaynan Rabino (VP of Vision Ventures)

Advisory Board:

Ido Bar-El, Ilan de Vries, Sally Haftel Naveh, Mira Lapidot, Dan Muggia, Dana Yahalomi

Measurements are given in centimeters,
height × width × depth

Acknowledgements:

The show is dedicated to the memory of trailblazing icon Nancy Schneider — a true legend who has paved the way for so many others. Thanks to Levi Prombaum for the immense help, love, and smarts; to my very own fairy-godmother Leor Grady for his support and faith; to Tzliil Hofman, Yuval Avrami, and Eden Sharon for the endless edits and commitment; to the Haifa Queer History Project for their assistance; to Vardit Gross, Naama Haneman, Yael Moshe, and Nitzan Gaon for the unwavering trust and encouragement. I am forever indebted to you all.

NANCY SCHNEIDER

ננסי שניידר (1951-2023)

29.12.23—2.3.24

העמל 8, תל-אביב
8 Ha'Amal st, Tel Aviv
www.artport.art · 03-5182599

שעות פתיחה Opening Hours
רביעי וחמישי 12:00—19:00 Wed, Thurs
שישי ושובת 10:00—14:00 Fri, Sat